

Arrest

nr. 152 942 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. MAEX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Tadjiek te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn van het dorp Paira Ka, gelegen in het district Jaghatu van de provincie Ghazni. U bent meerderjarig en ongetrouwd.

In 2012 en de eerste maanden van 2013 werkte u als leraar Engels en Dari voor de vrouwenorganisatie Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO). Als gevolg van uw werkzaamheden kwamen u en uw vader in de problemen met de taliban, waardoor u Afghanistan in mei 2013 ontvluchtte.

U kwam in België aan op 11 juli 2013. Diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit verzoek werd op 14 november 2013 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u niet aannemelijk

gemaakt hebt dat u voor de NGO AWFO werkzaam was. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 4 april 2014. Tegen deze beslissing tekende u geen hoger beroep aan. U keerde niet naar Afghanistan terug.

Op 13 juni 2014 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ.

U baseert uw huidige asielaanvraag volledig op de problemen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U voegt hieraan toe dat uw familie nog steeds door de taliban wordt lastig gevallen omdat zij nog steeds naar u op zoek zijn. Uw dorpshef zou recent een dreigbrief hebben ontvangen waarin geëist wordt dat u zich bij hen aanbiedt. Als gevolg van hun problemen met de taliban is uw familie naar de stad Ghazni verhuisd. Om hen niet verder in de problemen te brengen, onderhoudt u op heden geen rechtstreeks contact meer met uw ouders, maar spreekt u enkel nog met uw oom.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: e-mail verkeer tussen uw advocaat en M.S., waarin uw advocaat op 30.07.2014 vraagt om uw tewerkstelling en problemen met de taliban te bevestigen en M.S. op 03.08.2014 antwoordt dat u vanaf 10 januari 2012 voor AWFO werkte als leraar en dat u ten tijde van uw tewerkstelling met de taliban problemen kreeg; een fax van M.S. op briefpapier van AWFO- Economic Development Approach met identiek dezelfde inhoud als de mail die aan uw advocaat geantwoord werd; een medisch attest dd. 05.08.2014 waarin vermeld staat dat uw vader werd verzorgd voor irritaties aan de stomp van zijn geamputeerde been; een brief van het dorpshef gericht aan M.R. dd. 29.10.1392, waarin hij verklaart dat de taliban wilden dat u zich bij hen aanmeldt; een brief van de dorpsoudsten dd. 29.02.1393 waarin zij u uw tewerkstelling en problemen bevestigen; een verklaring van M.S. waarin zij ditmaal in het Dari uw tewerkstelling en problemen met de taliban bevestigt; een envelop; het reisadvies voor Afghanistan van de Belgische overheid; het reisadvies voor Afghanistan van de Nederlandse overheid; World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch; Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC; diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afghaanse provincies.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw huidige asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

U hebt immers nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u als lesgever werkzaam was voor de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) en dat u in die hoedanigheid problemen kreeg met de taliban. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd reeds door het CGVS en de RvV vastgesteld dat uw kennis van de Engelse taal dermate beperkt is dat het zelf voor een leraar die een elementaire cursus Engels geeft in Afghanistan niet voldoende hoog is (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 6, 8, 9, 10, 20 en 21). Bovendien bleek uw kennis van de ngo waarvoor u werkzaam was uiterst beperkt (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10 en 22). In het kader van uw huidige asielaanvraag dient te worden gesteld dat de geloofwaardigheid van uw beweringen in Afghanistan door de taliban te worden vervolgd, bijkomend worden ondergraven.

Zo stelde u, gevraagd waarom de taliban u nog steeds trachten op te sporen hoewel u al meer dan een jaar Afghanistan hebt verlaten en u uw door hen gemaakte activiteiten niet meer uitoefent, dat zij u momenteel nog van spionage beschuldigen omwille van militaire operaties die in uw dorp zouden zijn gehouden tegen de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 6). Het is echter vreemd dat u deze operaties niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige aanvraag hebt vermeld. Bovendien is het vreemd en opvallend dat u deze operaties twee of drie maanden voor uw gehoor bij het CGVS dd. 29.10.2014 kadert, terwijl u stelde dat de taliban uw dorpshef al vier of vijf maanden voordat u zijn brief ontving, contacteerde met de eis dat u zich zou melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). In verband met deze dreigbrief wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat deze brief zich nog steeds bij het dorpshef zou bevinden en dat u hem niet samen met de brief van het dorpshef voorlegt (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7).

Een verder probleem met de chronologie duikt op in uw verklaringen in verband met de verhuis van uw familie naar de stad Ghazni als gevolg van aanhoudende bedreigingen van de taliban. Zo stelde u tijdens uw gehoor dat uw ouders vier of vijf maanden na uw vertrek omstreeks begin july 1392 (rond einde mei 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) uw dorp hebben verlaten, dus rond september of oktober 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). Gevraagd wanneer u de laatste keer met uw vader sprak, stelde u dat dit zes of zeven maanden geleden gebeurde, dus rond maart-april 2014 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8). Nochtans stelde u dat uw vader ten tijde van dit gesprek nog in uw dorp woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8).

Aangezien u uw middelbare schoolopleiding hebt afgemaakt, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u een goed tijdsbegrip hebt en de Afghaanse kalender goed kunt hanteren. Het feit

dat u dergelijke cruciale elementen in uw relaas niet beter chronologisch kunt kaderen, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met de neergelegde verklaringen van het dorps hoofd en de dorpsouderen wordt opgemerkt dat bewijsstukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. In verband met het e-mailverkeer tussen M.S. en uw advocaat en de schriftelijke verklaringen van M.S. in het Dari en het Engels wordt dezelfde opmerking gemaakt. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat het opvallend is dat over de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) hoegenaamd niets terug te vinden is op het internet. Nochtans verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de ngo door USAID werd gefinancierd en kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat er toch enig spoor van de organisatie en de werking van deze ngo op het net moet terug te vinden zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10). Daarnaast is het treffend dat ook de naam van M.S., volgens u de oprichter en directeur van AWFO, geen concrete zoekresultaten oplevert op het internet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 7). Dit in tegenstelling tot de naam van (D.)M.S., een antropologe die zich, net als de M.S. uit uw relaas, inzet voor vrouwenrechten en gendergelijkheid maar niet in Afghanistan, maar wel in Bangladesh en de Verenigde Staten actief is. Daarenboven is het vreemd dat de directeur van een door het Amerikaanse USAID gesubsidieerde NGO die, onder andere, Engelse taallessen aanbiedt aan vrouwen dergelijk slecht Engels taalgebruik hanteert in haar officiële correspondentie. Zo schrijft zij "was worked" in plaats van "has worked", "students who likes" in plaats van "students who like", "caused him to lost his leg" in plaats van "caused him to lose his leg" en "life is not save" in plaats van "life is not safe", en is de syntaxis van de hele tekst gebrekkig. Bovendien wordt opgemerkt dat het emailadres van de organisatie een yahoo-adres is, dat door om het even wie kan worden aangemaakt. In verband met het medisch attest wordt opgemerkt dat dit attest enkel aantoon dat M.R. op 5 augustus 2014 verzorging zocht voor irritatie aan zijn stomp, maar dat dit attest geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin hij zijn been verloor. De voorgelegde envelop bewijst dan weer enkel dat u vanuit Kabul een brief bereikte.

In verband met de reisadviezen van de Nederlandse en Belgische overheid in verband met Afghanistan, het World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch, het Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC en de diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afghaanse provincies wordt opgemerkt dat deze stukken geen aanzien hebben met uw persoonlijke vrees voor vervolging maar met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 13 en 14).

Bijgevolg kan ook in het kader van uw huidige asielverzoek de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet u worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Jaghatu in de provincie Ghazni. Het CGVS verwijst naar een grondige analyse van de actuele situatie in uw regio waaruit blijkt dat er in het district Jaghatu van de provincie Ghazni een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 § 2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Jaghatu van de provincie Ghazni, de status van subsidiaire bescherming toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.2. In een eerste middel stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“Verzoeker wenst wat dit betreft in eerste instantie op te merken dat het CGVS van de verkeerde premisse uitgaat als zou hij als leraar Engels tewerkgesteld zijn.

Verzoeker heeft dit bij zijn interview al eens uitgelegd dat hij inderdaad niet beschouwd kan worden als een leraar Engels, doch wenst nogmaals te benadrukken dat het Engels wat hij aanleerde louter een aantal beginselen waren van het Engels, voornamelijk met de bedoeling deze vrouwen open te stellen voor westerse invloeden.

Verzoeker spreekt wel degelijk Engels, als zijn contacten met zijn raadsman gebeuren zonder tolk, doch vlot in het Engels, ...

Verzoeker legde ook reeds uit dat hij dit deed volgens een hem ter beschikking gesteld boekje, doch wenst nogmaals te benadrukken dat hij ook andere dingen deed dan Engels geven en dat hij in de betrokken NGO deze vrouwen ook andere vaardigheden trachtte bij te brengen.

Verzoekers raadsman wenst wat dit betreft op te merken dat deze los van verzoeker zelf opzoeken gedaan heeft naar deze organisatie en hier contacten mee gezocht heeft, dewelke uiteindelijk inderdaad geleid hebben tot diens verklaring dat verzoeker voor hen werkzaam was.

Verzoeker meent dan ook dat hij wel degelijk aantoonde dat hij voor AWFO werkte, hetgeen uiteraard tot gevolg had dat hij in het vizier kwam van de taliban en dus met recht en rede vreest om zijn leven bij een eventuele terugkeer.

Ook het feit dat hij kennis heeft van het USAID-programma toont wat dit betreft veel aan.

Immers blijkt uit het verleden dat de taliban mensen met “banden” met het westen zonder meer uit de weg ruimen, zijnde het risico dat verzoeker ook loopt.

Verzoeker verwijst wat dat betreft ook nog eens naar de verklaring van zijn dorps hoofd, waaruit blijkt dat deze hem waarschuwde voor het feit dat de taliban hem nog steeds aan het zoeken waren.

Het argument als zou hij bij DVZ dit niet gemeld hebben dient toch wel gekaderd te worden in de werking van DVZ, alwaar men in het eerste interview letterlijk zegt dat men niet teveel dient uit te wijden omdat men juist bij het CGVS de tijd krijgt om alles uitgebreid te zeggen.

Verzoeker brengt met andere woorden duidelijke geschriften bij waarin zijn verhaal ondersteund wordt en dewelke door het CGVS niet van valsheid worden beticht.

De bewijswaarde van deze geschriften wordt dan ook miskend, waardoor de motiveringsplicht geschonden is.”

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

“In zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, kan verzoeker uiteraard wel akkoord gaan met het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus krijgt toegekend.

De situatie is op dit moment zeer hachelijk, zoals het CGVS ook al erkenden hetgeen subsidiaire bescherming verantwoordt.

Alle voormelde middelen inzake de vluchtelingenstatus gelden ook voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.”

2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 21 augustus 2015 samen met een aanvullende nota het volgende stuk bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015. Per drager brengt verweerder op 24 augustus 2015 samen met een aanvullende nota het volgende stuk bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10): pagina 83 tot 96 van het “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van januari 2015.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Vooreerst dient erop gewezen dat verweerder in de bestreden beslissing niet dienstig kan verwijzen naar zijn beslissing van 14 november 2013 in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. Gelet op de devolutieve werking van het beroep bij de Raad tegen deze beslissing en 's Raads arrest nummer 122 136 van 4 april 2014, dat kracht van gewijsde heeft, vormt voormeld arrest de einduitspraak betreffende verzoekers eerste asielaanvraag en komt het als dusdanig in de plaats van de beslissing van de commissaris-generaal.

Gelet op het voorgaande, dient er tevens op gewezen dat verzoeker mits onderhavig verzoekschrift geen middelen meer kan aanwenden tegen de vaststellingen in de beslissing van de commissaris-generaal en van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 122 136 van 4 april 2014, dat kracht van gewijsde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielaanvraag. In zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker geen nieuwe gegevens aan. Hij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 122 136 van 4 april 2014 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Dit klemmt des te meer daar er in de bestreden beslissing terecht het volgende wordt gesteld:

“Zo stelde u, gevraagd waarom de taliban u nog steeds trachten op te sporen hoewel u al meer dan een jaar Afghanistan hebt verlaten en u uw door hen gemaakte activiteiten niet meer uitoefent, dat zij u momenteel nog van spionage beschuldigen omwille van militaire operaties die in uw dorp zouden zijn gehouden tegen de taliban (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 6). Het is echter vreemd dat u deze operaties niet tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw huidige aanvraag hebt vermeld. Bovendien is het vreemd en opvallend dat u deze operaties twee of drie maanden voor uw gehoor bij het CGVS dd. 29.10.2014 kadert, terwijl u stelde dat de taliban uw dorpshoofd al vier of vijf maanden voordat u zijn brief ontving, contacteerde met de eis dat u zich zou melden (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). In verband met deze dreigbrief wordt verder nog opgemerkt dat het vreemd is dat deze brief zich nog steeds bij het dorpshoofd zou bevinden en dat u hem niet samen met de brief van het dorpshoofd voorlegt (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7).

Een verder probleem met de chronologie duikt op in uw verklaringen in verband met de verhuis van uw familie naar de stad Ghazni als gevolg van aanhoudende bedreigingen van de taliban. Zo stelde u tijdens uw gehoor dat uw ouders vier of vijf maanden na uw vertrek omstreeks begin jauza 1392 (rond einde mei 2013 volgens de Gregoriaanse kalender) uw dorp hebben verlaten, dus rond september of oktober 2013 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 7). Gevraagd wanneer u de laatste keer met uw vader sprak, stelde u dat dit zes of zeven maanden geleden gebeurde, dus rond maart-april 2014 (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8). Nochtans stelde u dat uw vader ten tijde van dit gesprek nog in uw dorp woonde (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 8).

Aangezien u uw middelbare schoolopleiding hebt afgemaakt, mag er redelijkerwijze worden verondersteld dat u een goed tijdsbegrip hebt en de Afghaanse kalender goed kunt hanteren. Het feit dat u dergelijke cruciale elementen in uw relaas niet beter chronologisch kunt kaderen, doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. In verband met de neergelegde verklaringen van het dorps hoofd en de dorpsouderen wordt opgemerkt dat bewijsstukken enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf volstaan zij niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen. In verband met het e-mailverkeer tussen M.S. en uw advocaat en de schriftelijke verklaringen van M.S. in het Dari en het Engels wordt dezelfde opmerking gemaakt. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat het opvallend is dat over de ngo Afghan Woman Freedom Organisation (AWFO) hoegenaamd niets terug te vinden is op het internet. Nochtans verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag dat de ngo door USAID werd gefinancierd en kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat er toch enig spoor van de organisatie en de werking van deze ngo op het net moet terug te vinden zijn (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 10). Daarnaast is het treffend dat ook de naam van M.S., volgens u de oprichter en directeur van AWFO, geen concrete zoekresultaten oplevert op het internet (zie gehoorverslag CGVS dd. 21.08.2013, p. 7). Dit in tegenstelling tot de naam van (D.)M.S., een antropologe die zich, net als de M.S. uit uw relaas, inzet voor vrouwenrechten en gendergelijkheid maar niet in Afghanistan, maar wel in Bangladesh en de Verenigde Staten actief is. Daarenboven is het vreemd dat de directeur van een door het Amerikaanse USAID gesubsidieerde NGO die, onder andere, Engelse taallessen aanbiedt aan vrouwen dergelijk slecht Engels taalgebruik hanteert in haar officiële correspondentie. Zo schrijft zij "was worked" in plaats van "has worked", "students who likes" in plaats van "students who like", "caused him to lost his leg" in plaats van "caused him to lose his leg" en "life is not save" in plaats van "life is not safe", en is de syntaxis van de hele tekst gebrekkig. Bovendien wordt opgemerkt dat het emailadres van de organisatie een yahoo-adres is, dat door om het even wie kan worden aangemaakt. In verband met het medisch attest wordt opgemerkt dat dit attest enkel aantoonde dat M.R. op 5 augustus 2014 verzorging zocht voor irritatie aan zijn stomp, maar dat dit attest geen uitsluitend biedt over de omstandigheden waarin hij zijn been verloor. De voorgelegde envelop bewijst dan weer enkel dat u vanuit Kabul een brief bereikte.

In verband met de reisadviezen van de Nederlandse en Belgische overheid in verband met Afghanistan, het World Report 2014 voor Afghanistan van Human Rights Watch, het Afghanistan 2014 Crime and Safety Report van OSAC en de diverse internetartikels met betrekking tot de algemene veiligheidssituatie in Kabul, Ghazni en andere Afghaanse provincies wordt opgemerkt dat deze stukken geen aanzien hebben met uw persoonlijke vrees voor vervolging maar met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 29.10.2014, p. 13 en 14)." Waar verzoeker aanvoert dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de tijd niet kreeg om veel uit te wijden, dient erop gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een beschuldiging van spionage vanwege de taliban omwille van militaire operaties in zijn dorp tegen de taliban hierin zou hebben vermeld. Bovendien liet hij de beweemde feiten niet enkel onvermeld, doch verklaarde hij tevens uitdrukkelijk dat hij, benevens de in de vragenlijst aangehaalde feiten, geen andere problemen kende met zijn autoriteiten of medeburgers.

Voor het overige komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven in de bestreden beslissing niet kan weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt, hetgeen in het licht van de devolutieve werking van dit

beroep inhoudt dat deze motieven niet louter bevestigd worden door de Raad maar als motieven van de Raad dienen te worden beschouwd.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 122 136 van 4 april 2014 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De tweede asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing vast dat gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier er in het district Jaghatu van de provincie Ghazni een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De bestreden beslissing vervolgt dat *“Gezien uw afkomst uit die regio, uw positie en situatie in de regio, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u, rekening houdend met de actuele situatie in het district Jaghatu van de provincie Ghazni, de status van subsidiaire bescherming toegekend.”*

De Raad stelt evenwel vast dat het gezag van gewijsde van zijn (in kracht van gewijsde gegane) arrest nr. 122 136 van 4 april 2014 een intern vluchtalternatief in Kabul omvat dat als volgt gemotiveerd wordt: *“Een vestigingsalternatief is blijkens de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 redelijk indien er bescherming geboden wordt door familie, de gemeenschap, clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt ook dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien (zie ook EHRM 13 oktober 2011, Husseini/ Zweden, § 96 en 97). Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de Anti-Government Elements (AGE's) 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel – meer bepaald veiligheidspersoneel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen (COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Kabul - stad, 5 september 2013). Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.*

Ook het EHRM oordeelt in dezelfde zin. In haar bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen, maakt het EHRM slechts gewag van een inbreuk “in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij de louter aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar een reëel risico op ernstige schade teweeg brengt”. Het EHRM bevestigt daarbij dat er zich heden in Afghanistan in het algemeen en Kabul in het bijzonder geen dergelijke situatie voor doet (EHRM, J.H. vs. het V.K Koninkrijk, 20 december 2011, § 55; EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 93).

Voor wat betreft verzoekers persoonlijke situatie blijkt uit de bestreden beslissing: “Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen, alleenstaande man bent zonder kinderen (CGVS, p. 2-3) die tot de etnische groep der Tadjieken behoort (CGVS, p. 4), een etnie die in Kabul ruim vertegenwoordigd is. Daarenboven spreekt u Dari en bent u ook het Pashtou machtig (CGVS, p. 13), beide landstalen van Afghanistan. Ook bent u tot en met de twaalfde graad naar school geweest (CGVS, p. 4) en heeft u twee bijkomende cursussen Engels gevolgd (CGVS, p. 11 & p. 12). Als opgeleide jongeman beschikt u dan ook over de nodige capaciteiten om zich snel te integreren in de arbeidsmarkt van Kabul. Voorts verklaart u dat uw vader over tien jerip landbouwgrond beschikt (CGVS, p. 4) en dat u uw vlucht uit Afghanistan, in totaal 15.000 dollar, gefinancierd werd met jullie spaargeld (CGVS, p. 16). De vaststelling dat uw familie enerzijds eigenaar is van heel wat landbouwgrond en over heel wat spaargeld beschikt, leidt er toe dat er mag worden geconcludeerd dat u in Afghanistan uit een gegoede familie afkomstig bent die u financieel kan steunen om zich in Kabul te vestigen. Verder haalt u geen feiten of elementen aan waaruit blijkt dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Ghazni te ontlopen.”.

Het gezag van gewijsde van dit arrest strekt zich uit tot het dictum en de noodzakelijk ermee verbonden overwegingen. Hierbij weze herhaald dat eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Voor wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul besluit het rapport toegevoegd aan de door verwerende partij neergelegde aanvullende nota (zie “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation” van januari 2015 (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 10)) dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel nog steeds geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Voor wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker blijkt niet uit motieven van de bestreden beslissing om welke reden een intern vluchtalternatief in Kabul in hoofde van verzoeker niet langer mogelijk zou zijn. De bestreden beslissing beperkt zich tot een verwijzing naar verzoekers positie en situatie in zijn regio van herkomst om hem alsnog de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Uit deze algemene en vage bewoordingen kan geenszins worden afgeleid om welke reden een intern vluchtalternatief naar Kabul actueel niet langer geldig zou zijn.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER